

[Statsministeren.]

for den overenskomstperiode, vi nu er ved at komme ud af. Men vi ved alle, at det ikke blev 5 pct., men mellem 25 og 30 pct., og vi ved også, det har været til fordel for meget få. Så er det da naturligt at drage den konsekvens, at man også må forsøge at se på, hvad der sker imellem overenskomstforhandlingerne.

Jeg synes i og for sig, man forsøger at tale forbi den problemstilling, som alle kender. Problemet er nemlig generelt det, at vi står over for den uomtvistelige kendsgerning, at lønninger og andre indkomster i femåret 1964-69 er steget med knap 11 pct. om året, mens vi har haft en produktivitetsstigning på godt 4 pct. med det resultat, at priserne stort set er steget med differencen mellem disse to procenter, med godt 6 pct. om året. Det er en udvikling, ingen kan se på med sindsro. En årlig stigning i pengeindkomsterne af dette omfang er simpelt hen en trussel mod produktionen og beskæftigelsen.

Når løndannelsen får de konsekvenser, kan det ikke nytte, at man frikender de enkelte led i løndannelsen, sådan som hr. Erling Dinesen gjorde. Man kan frikende den automatiske dyrtidsregulering ved en isoleret bedømmelse, ja vel. Man kan frikende overenskomstforhandlingernes beskedne lønforhøjelser ved en isoleret bedømmelse, ja vel. Men det er netop ikke den isolerede bedømmelse, der fører frem til den rigtige konklusion. Det er den samlede bedømmelse, og derfor må vi tage fat dér, hvor der er mulighed for at sikre en samfundsmæssigt mere forsvarlig indkomstdannelse, ellers kommer vi ingen vegne — eller rettere sagt: så kommer vi nogle vegne, hvor det ikke er godt at komme.

Hr. Erling Dinesen sagde: dette er den vanskeligste opgave, regeringen hidtil har stået over for. Jeg vil gerne sige, at sådan føler vi det også selv, men jeg vil også gerne sige: denne den vanskeligste opgave, denne regering har stået over for, har alle socialdemokratiske regeringer siden 1960 stået over for, de opgav blot at gå i gang med at løse den, de havde aldrig mod til at tage opgaven op. Forskellen er den enkle, at nu forsøger vi at tage den op, hvilket i sig selv selvfølgelig ikke gør opgaven mindre vanskelig, men vi tager den op.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Jeg er lige ved at takke statsministeren for den sidste tale. Jeg gør det ikke alligevel, for jeg synes, at det væsentlige indhold i denne tale kunne statsministeren være kommet med, da han gav sin redegørelse som svar på forespørgslen. Da fik vi en samling intetsigende almindeligheder, og først nu forsøgte statsministeren sig med en argumentation — så kan man være tilfreds med den eller ikke, så kan man være uenig i den eller ikke.

Han kom ind på så meget, at jeg ikke er i stand til med den taletid, der er mig beskåret, at svare på det alt sammen. Jeg må nøjes med nogle enkelte bemærkninger. Lad mig så først tage dette med, at jeg havde erklæret mig enig i regeringens analyse, men havde sagt, at det var regeringens skyld. Ja men det drejer sig ikke om den øjeblikkelige situation. Det drejer sig om det, der er sket, siden denne regering kom til. Den startede med en lavrentepolitik med fri obligationsudstedelse, med udpumpning af penge fra Nationalbanken og på anden måde; og derved lagde den grunden til en uheldssvanger udvikling. Den troede, den kunne klare det ved hjælp af stadig højere skatter, men forhøjede derpå i panik diskontoen og sejlede over i det modsatte farvand med hensyn til kreditter, rente osv. Det er alt dette, regeringen har gjort. Hvis den ikke havde optrådt så forkert i begyndelsen af sin periode, er jeg ganske sikker på, at vi havde haft en helt anden situation. Og lad mig én gang for alle sige: det ville være rart, hvis vi kunne slippe for, at en statsminister, efter at han har været statsminister i 3 år, siger: alt, hvad der er sket af uheldigt under denne regering, har mine forgængere skylden for; det er noget, der begyndte i 1960.

Så siger ministeren, at jeg skal lade være med at snakke om jordprisstigningerne, for det er jo den foregående regerings fejl, at der ikke kom en jordlov. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at jeg her står med bilag nr. 32 fra 21 mands udvalget, og heri siger regeringen, at det af materialet fremgår, at stigningen i ejendomsværdien for enfamiliehusene fra 13. til 14. alm. vurdering har udgjort i alt 32,8 milliarder kr., og heraf er 21,6 milliarder kr. en følge af stigningen i handelsprisniveauet. For andre ejendomme